

Sygn. akt II K 298/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Bożena Oblińska

w obecności oskarżyciela : ---

po rozpoznaniu dnia 13 grudnia 2018 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

M. T. , s. Z. i B. z d. C. urodzonemu (...) w N.

oskarżonego o to, że :

W okresie od dnia 22 czerwca 2015 roku do dnia 4 listopada 2017 roku w L. woj. (...) uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego wobec córki W. T. określonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 21.10.2015 roku o sygn. akt III RC 128/14 na kwotę 650 zł miesięcznie, przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń miesięcznych, narażając uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1a k.k.

1. Na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie przeciwko oskarżonemu M. T. na okres próby 2 (dwóch) lat ;
2. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 39 pkt. 7 k.k. zasądza od oskarżonego M. T. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 800 (osiemset) złotych;
3. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt. 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego M. T. do wykonywania w okresie próby ciężącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie małoletniej córki W. T.;
4. Na podstawie art. 67 § 2 k.k. oddaje oskarżonego M. T. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego ;
5. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego M. T. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 298/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. T. pozostawał w okresie od czerwca 2012 r. do 2014 r. w związku konkubenckim z E. P. . Ze związku tego w dniu (...) urodziła się ich córka W. T. . Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 21 października 2015 r. sygn. akt III RC 128/14 ustalono iż M. T. jest ojcem małoletniej W. P. urodzonej w dniu (...) w W. , nadano W. P. nazwisko P. T. oraz zasądzono od oskarżonego M. T. na rzecz córki W.

T. alimenty w kwocie 650 zł miesięcznie płatne do rąk matki E. P. do dnia 10 każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w przypadku płatności którejkolwiek z rat poczynając od dnia 31 marca 2014 r. (k. 27) .

W okresie od dnia 22 czerwca 2015 roku do dnia 04 listopada 2017 roku oskarżony M. T. płacił alimenty z opóźnieniem i w nie w pełnej kwocie przelewając na konto E. P. z tytułu zaległych alimentów na rzecz swojej córki W. T. kwoty od 3900 złotych do 25 złotych (k. 45-60 , k. 84-85) , a egzekucja komornicza wobec niego okazała się bezskuteczna (k. 1 , k. 36) . W wyniku takiego działania oskarżonego M. T. powstały wskutek tego zaległości stanowiąca równowartość co najmniej 3 świadczeń miesięcznych.

W okresie od dnia 22 czerwca 2015 roku do dnia 04 listopada 2017 roku oskarżony M. T. nie interesował się swoją córką W. T. i nie kontaktował się z córką . Oskarżony M. T. w tym okresie mieszkał w miejscowości L. przy ul. (...) i pracował dorywczo jako taksówkarz . Oskarżony M. T. był jednak zarejestrowany jako bezrobotny bez prawa do zasiłku w Powiatowym Urzędzie Pracy w L. (k. 21 - 22) .

W okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia E. P. - matka W. T. pracowała w Urzędzie Miasta w L. i zarabiała 1800 zł netto. Z pensji spłacała pożyczkę zaciągniętą w Kasie Zapomogowo – Pożyczkowej . Korzystała również z pomocy z MOPS w L. tzn. miała dofinansowanie czynszu w kwocie 80 zł i dofinansowanie do prądu w kwocie 15 zł . Tym samym fakt nie wpłacania w terminie i w nie pełnej kwocie alimentów przez oskarżonego M. T. narażał jego małoletnią córkę W. T. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych .

M. T. ma ukończone 35 lat, jest kawalerem , posiada na utrzymaniu córkę , pracuje dorywczo , nie był karany (k. 116) , nie leczy się psychiatrycznie ani odwykowo .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : wyjaśnień oskarżonego M. T. (k. 83) , zeznań świadka : E. P. (k. 7-8 i k. 124-125) oraz dokumentów w postaci : zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k. 1) , historii rachunku bankowego (k. 9-11) , pisma komornika (k. 17) , pisma Powiatowego Urzędu Pracy w L. z załącznikiem (k. 21 - 22) , karty rozliczeniowej (k. 25-26) , kserokopii wyroku III RC 128/14 (k. 27) , kserokopii postanowienia Sądu III RC 128/14 (k. 28) , kserokopii dokumentów z akt komorniczych Kmp 44/15 (k. 29- 41) , potwierdzeń wpłaty (k. 45- 60) , postanowienia Prokuratury (k. 67) , zażalenia (k. 69-71) , postanowienia Sądu (k. 76-78) , potwierdzenia wpłat (k. 84-85) , decyzji (k. 86) , sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 106) i karty karnej (k. 116) .

M. A. T. stanął pod zarzutem , iż w okresie od dnia 22 czerwca 2015 roku do dnia 4 listopada 2017 roku w L. woj. (...) uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego wobec córki W. T. określonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 21.10.2015 roku o sygn. akt III RC 128/14 na kwotę 650 zł miesięcznie, przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń miesięcznych, narażając uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych to jest popełnienia czynu z art. 209 § 1a k.k..

Oskarżony M. T. podczas postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił iż ma zadłużenie alimentacyjne i bieżące alimenty płaci w nie pełnej wysokości oraz odmówił składania dalszych wyjaśnień (k. 83) . Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżony M. T. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 124) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. T. odnośnie faktu iż ma zadłużenie alimentacyjne i bieżące alimenty płaci w nie pełnej wysokości. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadka E. P. (k. 7-8 i k. 124-125) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę i dokumentami w postaci : zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k. 1) , historii rachunku bankowego (k. 9-11) , pisma komornika (k. 17) , pisma Powiatowego Urzędu Pracy w L. z załącznikiem (k. 21 - 22) , karty rozliczeniowej (k. 25-26) , kserokopii wyroku III RC 128/14 (k. 27) , kserokopii postanowienia Sądu III RC 128/14 (k. 28) , kserokopii dokumentów z akt komorniczych Kmp 44/15 (k. 29- 41) i

potwierdzeń wpłaty (k. 45- 60 i k. 84-85) . Z wyjaśnień tych wynika wprost iż oskarżony M. T. popełnił zarzucany mu czyn z art. 209 § 1 a k.k. .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka E. P. jako jasnym dokładnym , spójnym i logicznym. Fakt, że wymieniony wyżej świadek precyzyjnie określa zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka , świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadka są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Z zeznań świadka E. P. – matki W. T. wynika iż w okresie objętym aktem oskarżenia oskarżony M. T. wpłacał alimenty na rzecz swoje córki W. T. w nie pełniej kwocie , zaś egzekucja komornicza okazała się bezskuteczna . Świadek wskazał iż w tym okresie oskarżony M. T. nie interesował się swoją córką W. T. i nie kontaktował się z córką . Ponadto z zeznań świadka E. P. wynika iż w okresie objętym aktem oskarżenia pracowała w Urzędzie Miasta w L. i zarabiała 1800 zł netto. Z pensji spłacała pożyczkę zaciągniętą w Kasie Zapomogowo – Pożyczkowej . Korzystała również z pomocy z MOPS w L. tzn. miała dofinansowanie czynszu w kwocie 80 zł i dofinansowanie do prądu w kwocie 15 zł . Ponadto świadek E. P. wskazała iż w tym okresie według jej wiedzy oskarżony M. T. pracował dorywczo jako taksówkarz (k. 7-8 i k 124-125) .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 209 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od 31 maja 2017 r.) stanowi , iż karze podlega , kto uchylił się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące. Natomiast zgodnie z treścią art. 209 § 1a k.k. jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 naraża osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Aktualne brzmienie przepisów art. 209 k.k. nadane zostało ustawą z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2017 r. poz. 952). Jak wynika z uzasadnienia projektu ustawy (nr 1193), wprowadzone zmiany „skutkują nowym brzmieniem przepisu, oderwanym od dotychczasowych znamion w postaci «uporczywości» uchylania się od obowiązku alimentacyjnego i skutku w postaci «narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych». Znamiona te rodzą wiele kontrowersji zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie, nie sprzyjając stabilności judykatów i nie przyczyniając się do pełnej karnoprawnej ochrony osób pokrzywdzonych”. Przedmiotem ochrony są rodzina i instytucja opieki; chodzi o zabezpieczenie materialnych podstaw egzystencji dla osób najbliższych sprawcy oraz tych, których prawa w tym zakresie wynikają z orzeczenia sądowego lub ustawy (Szewczyk (w:) Zoll II, s. 902; por. też postanowienie SN z dnia 20 kwietnia 2001 r., V KKN 47/01, OSP 2002, z. 3, poz. 43, z głosem Wąska, tamże). Wyrażany bywa też pogląd, że przedmiotem ochrony jest także prawo do alimentacji .

Strona przedmiotowa przestępstwa stypizowanego w art. 209 § 1 k.k. wyraża się w uchylaniu się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości ciążącego na sprawcy. Celowym zabiegiem ustawodawcy była rezygnacja z penalizacji uchylania się od wszelkiego rodzaju świadczeń alimentacyjnych jedynie na rzecz świadczeń określonych co do wysokości (tj. świadczeń pieniężnych), bowiem w praktyce tylko z taką formą niewykonywanych świadczeń alimentacyjnych mają do czynienia organy ścigania i sądy w postępowaniu karnym.

W przepisach art. 209 k.k. zrezygnowano ze znamienia uporczywości uchylania się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego, które to implikowało problemy interpretacyjne (choć zwykle wskazywano, że znamię uporczywości łączy w sobie dwa elementy: jeden z nich (subiektywny) charakteryzuje postępowanie sprawcy od strony podmiotowej, a polega na szczególnym nastawieniu psychicznym wyrażającym się w nieustępliwości, chęci postawienia na swoim, drugi zaś element (obiektywny), polega na trwaniu takiego stanu rzeczy przez pewien dłuższy czas (np. na wstrzymywaniu się z zapłatą kolejnych rat alimentacyjnych co najmniej przez 3 miesiące lub płacenie ich nieregularnie albo w kwotach znacznie niższych od należnych) - por. uchwała SN z dnia 9 czerwca 1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976, nr 7-8, poz. 86). W aktualnym stanie prawnym dla bytu przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. konieczne jest, aby łączna wysokość zaległości powstałych wskutek uchylania się od wykonania obowiązku alimentacyjnego stanowiła równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące. A zatem np. w sytuacji, gdy na sprawcy ciąży obowiązek alimentacyjny ustalony w wysokości 1500 zł miesięcznie, a wpłaca on jedynie po 500 zł miesięcznie, wówczas po pięciu miesiącach wysokość zaległości będą wynosiły 5000 zł, tak więc znamiona przedmiotowe zostaną zrealizowane (bowiem równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych wynosi 4500 zł). W przypadku opóźnienia zaległego świadczenia innego niż okresowe musi ono wynosić co najmniej 3 miesiące (a zatem widać tu jednak wyraźne nawiązanie do znamienia uporczywości na gruncie sprzed nowelizacji art. 209).

Jak słusznie zauważył SN w uchwale z dnia 9 czerwca 1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976, nr 7-8, poz. 86: „Uchylanie się od obowiązku łożenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi wtedy, gdy zobowiązany mając obiektywną możliwość wykonania tego obowiązku, nie dopełnia go ze złej woli” (por. również wyrok SN z dnia 5 stycznia 2001 r., V KKN 504/00, Prok. i Pr.-wkł. 2001, nr 6, poz. 3 oraz wyrok SA we Wrocławiu z dnia 16 marca 2016 r., II AKA 7/16, LEX nr 2025526). Podobny pogląd wyraził SN w postanowieniu z dnia 17 kwietnia 1996 r., II KRN 204/96, Prok. i Pr.-wkł. 1996, nr 11, poz. 4: „W pojęciu „uchyla się” mieści się negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, który sprawia, że mimo obiektywnej możliwości jego wykonania, sprawca tego obowiązku nie wypełnia, gdyż wypełnić nie chce lub też zlekceważył obowiązek nałożony wyrokiem. Ten negatywny stosunek winien być wykazany stosownymi dowodami”.

N. jest przestępstwem indywidualnym, jego sprawcą może być bowiem jedynie osoba zobowiązana do alimentacji na rzecz innej osoby na mocy ustawy lub orzeczenia sądowego.

Przestępstwo niealimentacji (określone w art. 209 § 1 k.k.) może być popełnione jedynie umyślnie, w obu postaciach zamiaru. Wydaje się również, że nie ma przeszkód, aby znamię skutku określone w art. 209 § 1a k.k. (tzn. narażenia na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych) mogło być objęte zarówno zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym (za Marek Mozgawa (red.), Kodeks karny. Komentarz aktualizowany).

W powyższej sprawie oskarżony M. T. wypełnił wszystkie znamiona przestępstwa z art. 209 § 1a k.k.. Oskarżony M. T. w okresie od dnia 22 czerwca 2015 roku do dnia 4 listopada 2017 roku w L. woj. (...) uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego wobec córki W. T. określonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 21.10.2015 roku o sygn. akt III RC 128/14 na kwotę 650 zł miesięcznie. Łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekraczała równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych. W tym okresie oskarżony M. T. nie płacił w pełnej wysokości zasądzonych od niego na rzecz córki W. T. alimentów, a egzekucja komornicza okazała się bezskuteczna (k. 1, k. 36). Działanie oskarżonego M. T. naraziło jego córkę W. T. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Fakt ten wynika wprost z zeznań świadka E. P. (k. 7-8 i k. 124-125). Fakt ten potwierdzają ponadto dowody w postaci: zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k. 1), historii rachunku bankowego (k. 9-11), pisma komornika (k. 17), pisma Powiatowego Urzędu Pracy w L. z załącznikiem (k. 21-22), karty rozliczeniowej (k. 25-26), kserokopii wyroku III RC 128/14 (k. 27), kserokopii postanowienia Sądu III RC 128/14 (k. 28), kserokopii dokumentów z akt komorniczych Kmp 44/15 (k. 29-41) i potwierdzeń wpłaty (k. 45-60 i k. 84-85). Należy wskazać iż oskarżony M. T. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 83).

Należy podnieść iż świetle ustalonej linii orzecznictwa uchylanie się od obowiązku łożenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi dopiero wtedy, gdy zobowiązany, mając obiektywną możliwość wykonania tego

obowiązku, nie dopełnia go ze złej woli. Musi to więc być zachowanie umyślne, w którym wyraża się szczególne nastawienie psychiczne sprawcy (element subiektywny), a z drugiej strony - stan uchylania się trwający przez określony dłuższy czas (element obiektywny). Ten negatywny stosunek sprawcy do ciążącego na nim obowiązku musi być wykazany stosownymi dowodami (por. wyrok SN z dnia 17 kwietnia 1996 r., II KRN 204/96, Orz. Prok. i Pr. 1996, nr 11, poz. 4), przy czym nie są istotne motywy kształtujące takie nastawienie sprawcy. Jeśli zaś chodzi o obiektywny element uchylania się, to w cytowanej uchwale z dnia 9 czerwca 1976 r. dotyczącej przestępstw przeciwko rodzinie (VI KZP 13/75) (tak Andrzej Marek Komentarz do art. 209 kodeksu karnego). W powyższej sprawie te przesłanki niewątpliwie zostały spełnione. Należy wskazać iż w okresie objętym aktem oskarżenia oskarżony M. T. miał obiektywną możliwość wywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego.

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy, jak i wina oskarżonego M. T. nie budzą wątpliwości.

W powyższej sprawie Sąd uznał, iż zachodzą przesłanki wskazane w art. 66 § 1 i § 2 k.k. i dlatego warunkowo umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu M. T. na okres próby 2 (dwóch) lat zgodnie z treścią art. 67 § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W treści art. 66 § 1 i 2 k.k. wskazane zostały więc trzy przesłanki warunkowego umorzenia postępowania związane z czynem zarzucanym oskarżonemu to jest: społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, wina nie jest znaczna, zagrożenie karą za zarzucane sprawcy przestępstwo nie przekracza 5 lat pozbawienia wolności. W powyższej sprawie czyn który popełnił oskarżony M. T. spełnia wszystkie wyżej wskazane przesłanki. Niewątpliwym jest, iż w tym przypadku społeczna szkodliwość czynu jak i wina sprawcy nie jest znaczna. Należy zauważyć iż oskarżony M. T. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 83). Ponadto oskarżony M. T. płacił na rzecz swojej córki W. T. alimenty jednak nie w pełnej kwocie i po terminie.

Ponadto należy wskazać iż czyn którego znamiona wypełnił oskarżony M. T. to jest czyn z art. 209 § 1a k.k. jest zagrożony karą nie przekraczającą 5 lata pozbawienia wolności.

Wskazane w art. 66 § 1 k.k. właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia stanowią odrębną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Nie mogą one być uwzględniane w ocenie społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy, tj. przemawiać za ich „znacznością” lub „nieznacznością”. Należy zatem przyjąć, że przesłanka ta wchodzi w grę dopiero po ustaleniu, iż społeczna szkodliwość czynu i wina sprawcy nie są znaczne, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie. Pozytywna ocena postawy oskarżonego i jego dotychczasowego życia ma charakter prognostyczny, prowadząc sąd do przekonania, że mimo warunkowego umorzenia postępowania sprawca będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Przesłanka ta nie będzie spełniona, a przeciwnie - zachodzi przeszkoda w orzekaniu o warunkowym umorzeniu postępowania, jeżeli sprawca był już skazany za jakiegokolwiek przestępstwo umyślne i nie nastąpiło zatarcie tego skazania. *Lege non distinguente* nie stanowi przeszkody w orzekaniu o warunkowym umorzeniu wcześniejsze skazanie za występki nieumyślne, a także wcześniejsze orzeczenie wobec sprawcy warunkowego umorzenia postępowania w sprawie o występki popełnione umyślnie. (tak Komentarz do art. 66 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC, 2006, wyd. III.).

W powyższej sprawie dotychczasowy sposób życia oskarżonego M. T., oraz fakt, iż nie był on dotychczas karany (k. 116), wskazuje, że spełnia on również tę przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Pozytywna ocena postawy oskarżonego M. T. oraz jego dotychczasowego życia wskazuje, iż będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Jeżeli chodzi o kolejną przesłankę wskazaną w art. 66 § 1 k.k. - braku wątpliwości co do popełnionego czynu, to taki brak wątpliwości wynika przede wszystkim z postawy sprawcy i złożenia przez niego wiarygodnych wyjaśnień. Formalne przyznanie się do winy nie jest jednak warunkiem sine qua non orzekania o warunkowym umorzeniu postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2003 r., I KK 301/03, OSNKW 2004, nr 1, poz. 9). Ustawa bowiem wymaga jedynie, aby zachodził brak wątpliwości co do popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu i okoliczności tego czynu - w aspekcie wskazanych w art. 66 k.k. przesłanek stosowania tej instytucji. W powyższej sprawie oskarżony M. T. przyznał się w postępowaniu przygotowawczym do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 83). Należy ponadto stwierdzić, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci: zeznań świadka E. P. (k. 7-8 i k. 124-125) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz dokumentów w postaci zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k. 1), historii rachunku bankowego (k. 9-11), pisma komornika (k. 17), pisma Powiatowego Urzędu Pracy w L. z załącznikiem (k. 21 - 22), karty rozliczeniowej (k. 25-26), kserokopii wyroku III RC 128/14 (k. 27), kserokopii postanowienia Sądu III RC 128/14 (k. 28), kserokopii dokumentów z akt komorniczych Kmp 44/15 (k. 29- 41) i potwierdzeń wpłaty (k. 45- 60 i k. 84-85) wynika niezbicie że dopuścił się on zarzucanego mu czynu który przez Sąd został zakwalifikowany jako czyn z art. 209 § 1a k.k.. Dlatego też okoliczności jego popełnienia nie budzą w powyższej sprawie żadnych wątpliwości.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt. 3 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego M. T. do wykonywania w okresie próby ciężącego na nim obowiązku lożenia na utrzymanie małoletniej córki W. T. . Tylko ten środek karny spełni wobec oskarżonego funkcję prewencyjną i wychowawczą oraz zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Ponadto na podstawie art. 67 § 2 k.k. Sąd oddał oskarżonego M. T. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego w celu zapobieżenia kolejnego naruszenia przez oskarżonego porządku prawnego, zwłaszcza przez popełnienie przez niego podobnych przestępstw.

Sąd kierując się dyrektywą zawartą w art. 67 § 3 k.k. i art. 39 pkt. 7 k.k. zasądził od oskarżonego M. T. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 800 (osiemset) złotych . Sąd uznał iż ten środek karny będzie stanowił dla oskarżonego M. T. wystarczającą dolegliwość i środek ten spełni wobec oskarżonego funkcję zarówno prewencyjną jak i wychowawczą.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego M. T. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc po uwagę jego dochody .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.